

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 252/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 13 Er 615/2013 46 z 12. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2022 a jej doplnením doručeným 28. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Er 615/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“) a v ňom vydaným uznesením z 12. januára 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie vo výške 200 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v napadnutom exekučnom konaní, v ktorom je sťažovateľ povereným súdnym exekútorom, okresný súd uznesením zo 7. decembra 2021 vydaným vyššou súdnou úradníčkou určil, že došlo k zastaveniu exekúcie (výrok I) a sťažovateľ

nemá nárok na náhradu trov exekúcie (výrok II). Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením z 12. januára 2022 vydaným sudcom odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že v napadnutom exekučnom konaní zaslal okresnému súdu (bez toho, aby uviedol kedy) podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinného. Následne mu bolo doručené podanie oprávneného – návrh na zastavenie exekučných konaní oprávneným z 11. decembra 2019 (ďalej len „návrh oprávneného na zastavenie exekúcie“) a jedným z týchto konaní bolo aj napadnuté exekučné konanie. Predmetné podanie oprávneného obratom doručil okresnému súdu.

4. Okresný súd o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie nerozhodol tak, ako mu to ukladá § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), ale uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou 7. decembra 2021 určil, že došlo k zastaveniu exekúcie (výrok I) a sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov exekúcie (výrok II). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že návrh oprávneného na zastavenie exekúcie nespôsobuje predĺženie rozhodnej doby a nemôže zakladať takzvanú relatívnu výnimku podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Keďže došlo k uplynutiu rozhodnej doby, exekúcia bola zastavená. Sťažovateľ nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, preto nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou podal sťažovateľ sťažnosť a okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudcom jeho sťažnosť odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.

5. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že obdobné návrhy oprávneného na zastavenie exekúcie v iných exekučných konaniach boli inými okresnými súdmi akceptované a okresné sudy tieto konania zastavili v nadväznosti na takto prejavenu vôľu oprávneného s poukazom na Exekučný poriadok (napr. Okresný súd Brezno pod sp. zn. 4 Er 1007/2010). Vzhľadom na uvedené mu nie je zrejmé, ako môže dochádzať k diametrálne odlišnému rozhodovaniu v obdobných veciach, a to bez riadne odôvodneného odklonu, preto považuje napadnuté uznesenie za svojvoľné a arbitrárne.

6. Podľa názoru sťažovateľa mu okresný súd opakovane a nelogicky kladie za vinu, že nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, aj keď na takýto postup nebol žiaden zákonný dôvod. Okresný súd po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. stále rozhodoval o podanom návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie. Nebola splnená podmienka na to, aby sťažovateľ vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, pretože sa rozhodná doba predĺžila. Zákon č. 233/2019 Z. z. v § 4 ods. 2 nešpecifikuje, o koho návrh na zastavenie exekúcie má ísť. V zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z. rozhodná doba podľa § 3 neuplynie skôr ako 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ak súd ku dňu, keď sa má starať exekúcia zastaviť, rozhoduje o zastavení starej exekúcie. V zákone ani v dôvodovej správe k zákonu č. 233/2019 Z. z.

nie je špecifikované, že by malo ísť o návrh na zastavenie exekúcie podaný povinným, preto podľa názoru sťažovateľa okresný súd svojvoľne a v rozpore so zákonom uplatnil reštriktívny výklad aplikovaných noriem.

7. Podľa názoru sťažovateľa *„existuje zásadný rozdiel medzi tým, či došlo k zastaveniu exekúcie ex lege na základe ZoUNEK alebo by bolo bývalo došlo k zastaveniu exekúcie na základe návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie a to vo vzťahu k trovám súdneho exekútora. Hoci sťažovateľ neporušil žiadnu svoju povinnosť a čakal na rozhodnutie súdu o predložennom návrhu v súlade s Exekučným poriadkom, bol v konečnom dôsledku sankcionovaný, že nevydal Upovedomenie o zastavení starej exekúcie a ešte navyše súd ani nepriznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov exekúcie. Súdom zvolený postup nemá oporu v zákone a v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. b) ZoUNEK došlo k predĺženiu rozhodnej doby.“*

8. V závere sťažovateľ vyjadril svoj nesúhlas s napadnutým uznesením okresného súdu a jeho konštatovaním, že nie je oprávnenou osobou na podanie sťažnosti, keď uviedol, že *„rozhodnutie napadnuté sťažnosťou rozhodovalo aj o trovách exekúcie súdneho exekútora. V tej časti mu náleží postavenie účastníka konania a teda aj právo podať sťažnosť proti uzneseniu alebo výroku uznesenia, ktorým sa o jeho trovách rozhoduje. Súdny exekútor podal sťažnosť voči celému uzneseniu, nie len proti jednému jeho výroku, teda oprávnené a odôvodnene podal sťažnosť aj voči výroku o trovách exekúcie. Výrok o trovách exekúcie logicky nadväzuje na nesprávne rozhodnutie o tom, že sa stará exekúcia zo zákona zastavila.“*

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie jeho označených práv hmotnej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, podľa sťažovateľa tým, že mal mať nárok na trovy exekúcie a okresný súd mu ho nepriznal, došlo aj k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv. Aj keď ide o nízku sumu nároku (v tomto prípade), v konečnom dôsledku by sťažovateľovi mohla vzniknúť vysoká škoda pri zohľadnení množstva postúpených návrhov na zastavenie exekúcií.

10. Namietané porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sťažovateľ odôvodnil tým, že o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie nebolo rozhodnuté, a preto možno konštatovať prítomnosť zbytočných prietáhov vo veci.

11. Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200 eur, ktorého výšku považuje za symbolickú, pretože cieľom nie je obohatenie sa, ale dosiahnutie čiastočnej spravodlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. V súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením:

13. Podstatou námietok v tejto časti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

14. Ústavný súd k otázke vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy [čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)], resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

16. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

18. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

19. Ústavný súd sa podrobne oboznámil so sťažnosťou súdneho exekútora z 31. decembra 2021 podanou proti uzneseniu okresného súdu zo 7. decembra 2021 vydanému vyššou súdnou úradníčkou a aj napadnutým uznesením z 12. januára 2022 vydaným sudcom, ktorým okresný súd sťažnosť súdneho exekútora odmietol. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia vydaného sudcom, je zrejmé, že okresný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol s odôvodnením,

že nie je účastníkom konania, a teda nie je oprávnený napadnúť uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou sťažnosťou.

20. Ústavný súd sa stotožnil s právnym záverom sudcu okresného súdu, že sťažovateľ ako súdny exekútor nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti výroku I uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, a to aplikujúc § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súdny exekútor oprávnený podať prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka, resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach.

21. Napriek tomu, že je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, v jeho ústavnej sťažnosti sa nenachádza žiadna argumentácia spochybňujúca záver sudcu okresného súdu, že sťažovateľ nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti výroku I uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Dôvody ústavnej sťažnosti musia korešpondovať s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd. Ústavná sťažnosť v tejto časti preto nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde a osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

22. Za situácie, že okresný súd určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z., bol okresný súd povinný postupovať podľa tohto zákona aj pri rozhodovaní o priznaní, resp. nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi. Právny záver sudcu okresného súdu, ktorým odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú neoprávnenou osobou vo vzťahu k výroku II uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, podľa názoru ústavného súdu nie je správny.

23. V súlade s § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

24. Zákon č. 233/2019 Z. z. má postavenie *lex specialis* k Exekučnému poriadku, čo znamená, že v oblastiach ním osobitne neupravených sa použije Exekučný poriadok ako *lex generalis*, ergo aj v prípade § 37 ods. 1 Exekučného poriadku.

25. Sťažovateľ ako súdny exekútor nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti výroku I uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, a to aplikujúc § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súdny exekútor oprávnený podať prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka, resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach, a teda v prípade uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou len proti výroku, ktorým okresný súd určil, že sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov exekúcie (výrok II). Okresný súd aj napriek tejto skutočnosti uznesením z 12. januára 2022 vydaným sudcom rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti nepriznaniu nároku na náhradu trov konania ako podanej neoprávnenou osobou.

26. Na tomto mieste považuje ústavný súd za potrebné podotknúť, že sťažovateľ v podaní z 20. decembra 2019, ktorým okresnému súdu predkladal návrh oprávneného na zastavenie exekučných konaní, zároveň uviedol, že v súlade s dohodou o spoločnom postupe v exekučných

veciach oprávneného z 20. decembra 2019 (ďalej len „dohoda“) uzavretou s oprávneným žiada okresný súd, aby zastavil označené exekučné konania (medzi nimi aj napadnuté konanie) bez rozhodnutia o trovách exekúcie. Zároveň zdôraznil, že v prípade, „že v *doleuvedených exekučných konaniach sme Vám už zasielali Podnet súdneho exekútora na zastavenie exekučného konania, v ktorom sme vyčíslili trovy exekúcie, žiadame konajúci súd, aby o týchto trovách nerozhodoval, nakoľko podaný Podnet berieme späť*“. Na základe uvedenej dohody sa oprávnený zaviazal uhradiť sťažovateľovi za každú exekúciu (z 394 neukončených exekučných konaní v prospech oprávneného, v ktorých pre nemajetnosť povinných nebola vymožená žiadna finančná suma), v ktorej sťažovateľ vypracuje návrh na jej zastavenie (na základe udeleného súhlasu oprávneného ich sťažovateľ vypracuje, oprávnený podpíše a sťažovateľ následne odošle príslušnému súdu), paušálnu odmenu vo výške 39 eur bez dane z pridanej hodnoty, ktorá mala predstavovať úplnú a finálnu náhradu trov exekúcie a jej vyplatením sa sťažovateľ vzdal nároku na náhradu akýchkoľvek ďalších trov v týchto exekučných konaniach.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, že napadnuté rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (m. m. III. ÚS 246/2018, III. ÚS 152/2019). Vo veci sťažovateľa ústavný súd zastáva názor, že prípadné zrušenie napadnutého uznesenia vydaného sudcom v časti, v ktorej odmietol sťažnosť sťažovateľa proti výroku o nepriznaní mu náhrady trov konania ako podanú neoprávnenou osobou, by pre sťažovateľa neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie v zákonnej lehote, okresný súd uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou rozhodol, že nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Zákon č. 233/2019 Z. z. zároveň neupravuje iný spôsob, ktorým by umožňoval okresnému súdu priznať súdnemu exekútorovi nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie bez vydania daného upovedomenia spolu s výzvou na úhradu paušálnych trov exekúcie v zákonnej lehote. Navyše ani eventuálne rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania v súlade s Exekučným poriadkom (čo sťažovateľ žiada) by pre sťažovateľa neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie o trovách exekúcie, pretože si ich neuplatnil.

28. V dôsledku uvedeného je zrejmé, že tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na rozhodnutie o trovách sťažovateľa. Ak je totiž sťažovateľom namietaný zásah do jeho ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný. V danom prípade táto podmienka splnená nie je, preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

29. Nad rámec uvedeného k námietke sťažovateľa upriamenej na rozdielne rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných veciach ústavný súd dodáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská

k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Nie je preto možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011, IV. ÚS 73/2021). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením:

30. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie týchto práv v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

31. V tomto kontexte je potrebné tiež uviesť, že nepriznanie trov exekúcie nepochybne predstavuje zásah do právneho postavenia sťažovateľa (do jeho majetkovej sféry). Možno však konštatovať, že k tomuto zásahu došlo na podklade zákonných dôvodov (príslušných ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z.), preto nejde o ústavne neprípustný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa. Z tohto hľadiska nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

32. Na tomto základe ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, sťažovateľ porušenie tohto základného práva žiadnym spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, listiny alebo dohovoru, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je preto zjavná úplná absencia náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie.

34. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019). Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

35. Nad rámec uvedeného ústavný súd potrebuje za potrebné uviesť, že medzi namietaným porušením čl. 20 ods. 4 ústavy, ktorý upravuje podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, a postupom okresného súdu v napadnutom konaní, resp. jeho napadnutým uznesením sa nejaví žiadna príčinná súvislosť.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

36. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Miroslav Mazurek v. Slovenská republika z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05) vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

37. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu 18. marca 2022, pričom napadnuté uznesenie okresného súdu z 12. januára 2022 nadobudlo právoplatnosť 18. januára 2022. Sťažovateľ teda podal ústavnú sťažnosť v čase, keď okresný súd vo veci rozhodol a napadnuté exekučné konanie bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ sa mohol brániť proti nečinnosti okresného súdu, kým okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol, čo však nevyužil, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu